

Въ душата ми изниква нейния милъ образъ съ свѣтнали отъ изтощение и желанія очи. И азъ се подавамъ на това мило и очарователно видение и се оставамъ като малко безпомощно дете, да ме люлъе. Азъ прозрѣхъ въ нейнитѣ очи породилата се обичъ и не искахъ да скверня душата ѝ. Азъ имамъ въ моя домъ жена, която нищо друго не правеше за менъ освенъ да ме ревнува. Дори съ погледъ не биваше да подарявамъ ревнувана обичъ на милата сестра Евга. Биваше ли да развреждамъ душата ѝ. Не стигаха ли ѝ толкова страдания по хиляди болни, неджгави и ранени, а да притурия и ядливото томлѣние за непостигнатитѣ копнежи и желанія.

Колко дни и нощи прекара тя надъ главата ми! Колко пжти тя ме измъква изъ костеливитѣ ржце на смъртта! И тия си дни, на нови безконечни страдания, азъ дължа само на нейнитѣ грижи. Може би тя, като ме спаси отъ смъртта е вмъкнала въ душата си желанието, че азъ трѣбва да бжда нейна собственостъ. Тя е права, но повече отъ моята братска благодарностъ и вѣчна признателностъ какво можехъ друго да ѝ дамъ? . . . Обичъ! Любовъ! Плътъта си! Не, не . . . Тя трѣбва да е винаги обградена съ свѣтлия ореолъ на милосърдието и въ душата ми не трѣбва да проникватъ никакви лоши мисли. Тя е моя ангелъ хранителъ и нека си остане такава за винаги — свѣтла, лжчезарна, като звезда, блѣснала въ непрозирния мракъ на моя животъ, освѣтила пжтя ми и останала да живѣе само въ споменитѣ ми.

Храбъръ простена и въ просъница забълнува;

— Ехъ, Евга... сестричко... ти си сега при менъ и азъ по-скоро ще оздравѣя. Мама плаче ли? . . . недей ѝ казва . . . тя толкова страда въ мисль по насъ . . .

— Храбъре, съ кого говоришъ? — попитахъ го тихо и натопихъ пишкиря въ студената вода за да го туря на горящото му чело.

— Кака Евга е дошла да ме види . . . съ нея приказвамъ . . . — ново стенание го застави да млъкне. Температурата се усилва. Станахъ и отидохъ за лѣжаръ. За менъ вече нѣма съмнение, че той, моя милъ другаръ отъ школата, е братъ на тая, която се грижи